

Salvador Macip

Promoció Andy Warhol. Color blanc. Va estudiar Medicina a la Universitat de Barcelona (1988-1994) on es va doctorar en Genètica Molecular i Fisiologia Humana (1998). Especialitzat en recerca oncològica, va treballar a l'hospital Mount Sinai de Nova York i des del 2008 al Mechanisms of Cancer and Ageing Lab que dirigeix a la Universitat de Leicester. És també mestre en aquesta universitat (Dep. Biologia Molecular i Cel·lular) i des de l'1 de març ho és a la Universitat Oberta de Catalunya (Estudis de Ciències de la Salut).

Com a escriptor, és autor de més de 30 obres tant de ficció com de no-ficció. Una de les més conegudes és *Les grans epidèmies modernes*(2010), reeditada el passat mes d'abril amb un pròleg sobre la Covid-19.

[Llegir l'entrevista completa.](#)

Revista Crònica Estiu

Marc Giró Costa

Fill d'Angelina costa, antiga mestra de l'escola, Marc Giró va entrar a Garbí amb pocs mesos de vida i s'hi va estar fins als 18 anys. Reivindica la vigència dels valors que transmet l'Escola.

Com es defineix professionalment?

No he tingut mai vocació. M'he dedicat a anar tirant i a aprofitar les oportunitats... Crec que la societat actual reclama i valora punts de vista descentralitzats, originals, personals... com els que puc oferir jo. Sóc un *cuentista* de cap a peus, que no és el mateix que *viure del cuento*... Em sento com aquells comedians que anaven de poble en poble amb un carro: si la funció agrada, m'hi quedo; si no funciona, agafo el carro i tiro endavant.

Com l'ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola?

Diria principalment que l'Escola ofereix oportunitats per anar trobant el teu camí. Per exemple, el primer dia que vaig fer escacs vaig veure que jo no tenia ni la ment ni la predisposició per allò. En canvi, em va atreure la cultura del disseny i l'espai. Treballar en un edifici de Bohigas t'educa l'ull a nivell estètic. La qüestió artística, musical o de les arts escèniques hi estava sempre present, era una possibilitat de vida i de desenvolupar-te creativament.

Va publicar un llibre sobre bones maneres...

Sí, imagino que també és herència de la cura que té l'Escola del "saber estar". El millor exemple és l'hora de dinar: els que hem passat per Garbí podem pelar qualsevol fruita amb coberts. També m'agradava el cicle del temps: conèixer que ara ve Santa Cecília, després Sant Nicolau, el Nadal, la Quaresma... La sensació d'entendre com funciona el temps i saber organitzar-se. ¡I sabem col·locar molt bé els pronoms febles!

Algún mestre que l'hagi marcat especialment?

Ferran Borràs, professor d'Història de l'Art, que era molt exhaustiu i acabava fent les coses molt fàcils. Em va fer adonar que allò m'interessava i que me'n podria sortir. Els mestres formaven un catàleg de personatges molt original, amb una personalitat i un caràcter molt forts. I vestien molt bé. El Sr. Sánchez, la Mercè Guilera, la senyoreta Andreu, la Núria Vidal... Eren models de persones adultes. És una vergonya que avui no es valori la professió de docent. Una societat que no respecta els seus professors està completament perduda, com s'està demostrant.

Quins coneixements s'haurien de transmetre actualment?

Crec que no podem renunciar a la formació en Humanitats. Saber llegir, escriure o interpretar un text és fonamental per entendre l'entorn on vivim. Els joves d'avui viuen una relació molt elèctrica amb qüestions com la política o el sexe. Potser estem creant adults abans d'hora i els joves necessiten més recursos per encaixar en entorns que inicialment els semblin hostils i aprendre que es poden equivocar, que sempre pots aturar-te i canviar de direcció. També cal revisar els programes educatius des d'una perspectiva de gènere i analitzar l'encaix del col·lectiu d'immigrants. Necessitem institucions lliures, lluny de la política.

Quin és el seu primer record de l'Escola?

A la llar d'infants recordo la fila d'orinals, la senyora Pepita i unes farinetes de fruites que no m'agradaven gens. I el primer dia de parvulari, assegut al banc del jardí de baix, ben abrigat i mirant aquell moviment de nens i mestres. Primer vaig pensar "Mare de Déu, la que ens espera", però em va fer un clic al cervell i... "Vinga, comença l'aventura!".

Oriol Jofra

Va estudiar 14 anys a Badalona i avui, amb 37, gestiona projectes tecnològics internacionals. Porta el seu fill Roger a l'Escola i l'any vinent hi portarà també la Laia.

L'**Oriol Jofra** es defineix com "emprenedor per vocació". Va ser alumne de l'escola de Badalona del 1984 al 1998 (de P3 a segon de BUP, promoció Omega) i després d'estudiar Informàtica es va continuar formant durant una dècada en diferents consultories de nivell internacional amb projectes a París, Palma de Mallorca, Sydney, Nairobi, Quito, Lima o Barcelona.

El 2010, en l'inici del desenvolupament de diversos projectes empresarials propis, va posar en marxa la seva primera empresa. Avui, gestiona tres empreses dedicades a noves solucions tecnològiques dirigides, principalment, a administracions públiques. Els projectes són molt variats: "Des d'apropar les administracions als ciutadans mitjançant les noves tecnologies a aplicar la intel·ligència artificial en la detecció de blanqueig de capitals".

El primer record que li ve al cap en parlar de l'Escola?

Un record de felicitat pels anys que hi vaig ser i les amistats que hi vaig fer. Si hagués de situar-me en algun racó seria, sens dubte, la biblioteca del primer pis de l'edifici noble.

Com va començar a estudiar a l'Escola?

Vaig entrar-hi als tres anys, quan els meus pares van decidir que volien que els seus fills tinguessin la mateixa educació que els fills dels veïns. És curiós però, fins avui, no havia fet mai aquesta pregunta als meus pares... Van prendre una bona

decisió!

Era conscient de la diferència d'estudiar a Garbí Pere Vergés en relació a d'altres centres?

En aquell moment no era capaç de valorar tot el que significava, però és veritat que quan parlava de l'escola els altres no entenien res... Colors? Càrrecs? Música? Era singular en aquella època i per a molts encara ho és avui.

Recorda amb especial sentiment algun mestre?

Sí que recordo els mestres, però la veritat és que quan parlo amb antics companys sempre recordem el personal no docent: Sr. Eulogio, Sr. Martí, Sra. Perelló, Sra. Ramona... Ens feien sentir com a casa.

Manté relació amb els companys de classe?

Molta! Hem fet algun sopar multitudinari i algunes trobades més reduïdes. També ens trobem amb més d'un quan portem els fills a l'escola als matins... És un senyal inequívoc que mantenim un record especial.

Com ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva vida professional?

La meva vocació és l'emprenedoria. M'agrada començar projectes partint únicament d'una idea. Gràcies a un dels meus clients –una cooperativa de serveis a les persones que ho necessiten– i a un altre pare de l'escola, he après que les empreses han de tornar a la societat una part d'allò que n'extreuen. Això mai no hauria estat així si els meus valors no haguessin estat alineats amb aquesta idea.

Participa en xerrades d'orientació professional a l'Escola. Què transmet als joves d'avui?

Sí, fa tres anys que vaig a l'escola per Nadal a explicar les meves "batalletes" perquè vull que entenguin que el fracàs és

el més probable... Comencen a escoltar-me quan parlo dels diners que he arribat a perdre fins a arribar on soc ara.

Quina professió els recomanaria?

Sona a tòpic, però recomanaria que fessin allò que els agradi, que ho facin amb passió i que aprenguin a posar altres coses per davant de l'àmbit laboral (a mi em va costar molt d'aprendre-ho).

Creu que cal que estiguin més ben preparats en algun camp?

Des de l'atreviment del desconeixement del món pedagògic, diria que cal molta més preparació tecnològica des de ben petits. Hi ha països que ensenyen programació orientada a objectes als nens de Primària.

Porta el seu fill Roger a l'Escola i l'any vinent hi portarà la Laia. Creu que segueix sent vigent el Projecte Pedagògic de l'Escola?

De fet, crec que l'Escola encara va molts anys per endavant respecte a altres institucions escolars. Quan jo hi vaig entrar, ara fa 34 anys, ningú no agrupava els nens per colors, ningú no integrava la música en el projecte educatiu, ningú no implicava les famílies en les activitats d'aquella manera... A dia d'avui, moltes escoles encara no han reaccionat.

“Qui digui que les empreses no tenen ànima, s’equivoca. A través d’elles transmetem tots els valors que hem après”

Sara Bartomeus Ferré

Va viure tota l'escolarització a Esplugues. Ara, recorda els 15 anys a l'escola des de la perspectiva d'una arquitecta

especialitzada en el disseny i l'estudi de l'espai públic i col·lectiu.

Nascuda a Copenhaguen, va estudiar a Esplugues entre 1970 i 1985, membre de la promoció Lavinia. Llicenciada en Arquitectura per l'ETSAB-UPC, va obtenir també el Màster d'Arquitectura del Paisatge a la UPC. Avui, és professora titular de la Illinois School of Architecture-University of Illinois at Urbana-Champaign, als Estats Units. Des del 1997, també és professora al Màster d'Arquitectura del Paisatge a la FPC i des del 2004 treballa al Departament d'Urbanisme i Ordenació del Territori a l'ETSAV. Ha estat investigadora del LUB- Laboratori d'Urbanisme de Barcelona i membre de la Comissió d'Arquitectura de l'Ajuntament de Barcelona i del Consell Assessor d'Urbanisme i Paisatge-COAC.

En el seu propi estudi, Renau Bartumeus Arquitectes, ha desenvolupat projectes de planificació, de paisatge i d'arquitectura habitatge social, espai públic, equipaments i espais expositius que han estat reconeguts localment i internacionalment. La seva recerca transdisciplinària se centra en els paisatges llindars, espais públics i col·lectius, que són generadors d'habitabilitat urbana, d'identitat col·lectiva i de cohesió social i mediambiental.

“L'èmfasi en la creativitat potenciava els nostres interessos i dons naturals. Ha estat definitiu en la meua vida professional”

Quin és el primer record que li ve al cap en parlar de l'Escola Garbí?

Quan va morir Pau Casals, a la sala de música de baix, asseguts a terra i pintant amb les mans mentre escoltàvem “El Cant dels Ocells”. Em devia impressionar molt perquè el record és molt viu i només teníem sis anys... I també les actuacions al menjador, Sant Nicolau, els poemes, els pessebres de fang... Els Nadals a l'escola eren màgics.

Per què la van escollir els seus pares?

Estem infinitament agraïts als pares per la seva clarividència i esforç econòmic a l'hora de portar-nos a una escola pedagògicament innovadora, laica, progressista i catalanista, en aquells temps tan foscos i retrògrades. Ells havien rebut una educació religiosa i rígida i buscaven per a nosaltres una educació laica però ètica, una formació cívica i humana, l'educació de la persona completa. Els va agradar l'espai i l'ordre que s'hi respirava i, sobretot, la relació entre mestres i alumnes, respectuosa però càlida i personal.

Era conscient llavors de la diferència d'estudiar a Garbí?

Potser no gaire... Tot i que em sorprenia que altres nens odiaven l'escola i nosaltres hi anàvem contents i amb il·lusió. En fer-te gran t'adones de la troncalitat de l'educació en comunitat i del sentiment de pertinença, la responsabilitat o la implicació en la vida política, cultural i artística. Civisme, cultura, llibertat i democràcia en ple franquisme... Brutal!

Algun racó especial de l'escola?

La piscina amb l'olor de clor i els vidres entelats, els passa-dissos de linòleum i les passes sordes de les sabatilles Victòria, les classes i la llum taronja filtrada pels tendals, les parets de totxo i les sanefes de ceràmica dels penjadors, les paneres amb Plastidecor a les taules... A l'exterior, els terrats amb l'estació meteorològica, els jardins amb les sorreres i la caseta de troncs, les grades de BUP...

Recorda amb especial sentiment algun mestre?

De petita, la Margarida Canonge, la Montse Morales, la Teresa Canela, la Núria Vidal i la inoblidable Srta. Ponsati. Més endavant, l'Olívia de Miguel i la Teresa Serra, que juntament amb el Javier Pérez i en Joan Llord van ser claus en la meva adolescència i en la passió per la literatura i l'arquitectura. I em deixo moltes mestres, dones molt potents, que han estat com diuen els americans, autèntiques "role

model”.

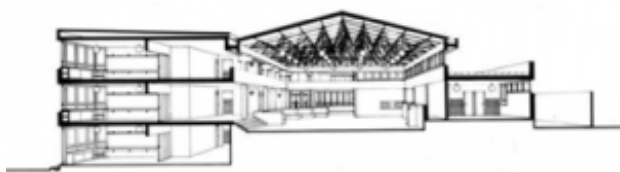
Com ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva vida professional?

No dubto que ha estat definitiu l'èmfasi pedagògic en la creativitat, que potenciava els nostres interessos i dons naturals. En la vida personal i professional també m'han servit valors com la solidaritat i l'empatia, que m'han portat a un cert activisme i participació compromesa en associacions professionals, culturals i docents, així com, a l'enfoc social de la meva arquitectura, docència i recerca. També l'equilibri entre el lideratge i el treball en equip, essencial en una feina tan coral com l'arquitectura.

Creu que cal incloure més coneixements sobre arquitectura en la formació escolar?

S'ha de fer pedagogia perquè el ciutadà-habitant s'eduqui en el valor de l'espai, la ciutat i el medi ambient. Això comença des de ben petits. Ajudaria a explicar millor la nostra feina, que no deixa de ser millorar la qualitat de vida de la gent.

“LA NOSTRA ESCOLA ÉS REFERENT EN LA CAPACITAT TRANSFORMADORA DELS ESPAIS SOBRE LES PERSONES I EL CONJUNT DE LA SOCIETAT”

“A l'escola, el projecte arquitectònic i pedagògic es potenciaven mútuament. És una lliçó viscuda molt reveladora de

la capacitat transformadora dels espais sobre les persones i la societat. L'organització espacial de l'escola com una ciutat –ahora, com una casa– és la traducció arquitectònica de la seva concepció com a societat. Em venen al cap els arquitectes holandesos Van Eyck i Hertzberger, que han reflexionat sobre l'analogia entre casa, escola i ciutat, i la importància dels espais col·lectius com a espais de transició en qualsevol de les escales. En les seves escoles exploten les qualitats afectives de les formes arquitectòniques i dels espais, que estimulen la interacció entre persones.

L'edifici de l'Escola Garbí n'és també un gran exemple i es caracteritza per la bona articulació i transició entre les classes (habitatges) i els espais col·lectius dels corredors (carrers elevats) oberts al menjador (la plaça pública); la transparència i la comunicació visual entre espais estimulen la socialització; la fluïdesa, la seva bona mida i l'escala humana; la calidesa dels colors, la llum i la continuïtat visual amb l'exterior; la singularització dels espais en forma, volum i també en caràcter, recolzada per l'enfoc pedagògic. El fet d'assignar noms i conceptes a classes i jardins, en lloc de lletres i números, així com de tenir-ne cura i mantenir-los amb els propis càrrecs, fa que l'alumne se'ls estimi i apropiï, que se senti part d'un lloc i d'una comunitat."

Miquel Antoja Sabín

Va estudiar fins a primer de batxillerat a Badalona i avui, amb 34 anys, és un dels cuiners revelació a Catalunya. Després de treballar amb Ramon Freixa o Carme Rusalleda, ara gestiona el seu propi negoci.

Des de febrer de 2017 es dedica a l'assessorament de restaurants, ofereix serveis de càtering i *showcookings*, a més de col·laborar amb grans marques.

Creu que la seva curiositat per la cuina prové de la bona mà de les seves àvies i la seva mare. Tot i això, Miquel Antoja no es va plantejar dedicar-s'hi professionalment fins que, als 20 anys, un company i amic de classe de l'escola el va animar

a iniciar amb ell els estudis d'hostaleria a Sant Pol de Mar. Allà va descobrir que la seva vocació estava lligada al món del fogons. Des de llavors no ha parat de formar-se (curs d'Hostaleria i Postgrau en Pastisseria de restaurants) i ha estat una peça clau dels equips d'alguns dels xefs més prestigiosos de la cuina catalana, com Ramon Freixa (dues estrelles Michelin) o Carme Ruscalleda (set estrelles Michelin).

“La cuina és molt més dura i sacrificada del que veiem a la televisió. Però, si hi ha passió, pots arribar allà on et proposis”

El primer record que li ve al cap en parlar de Garbí?

Quan recordo l'escola sento felicitat perquè m'ho vaig passar molt bé. La meua classe no tenia bona fama perquè érem una mica enredaires, però els records són molt bons.

Algun racó especial?

Els jardins eren el nostre lloc d'esbarjo i és d'on guardo millors records: els plataners, on jugàvem al túnel del terror; el pinar, on ens amagàvem; i, és clar, la màgia del bosc. També era el lloc on fèiem esport.

I algun professor que recordi especialment...

La Lali, el Tati i l'Eulogi. Van ser els més propers.

Quin era el seu plat preferit del menjador?

Recordo plats com l'escudella o les mandonguilles.

Manté la relació amb els companys de classe?

Amb gairebé tots i no només a nivell personal. Conservo moltíssimes amistats i sovint he confiat en ells per temes laborals: són grans professionals. També he tornat a l'escola

per participar en les dues últimes Jornades d'Emprenedors. És una bona iniciativa per tenir contacte directe amb els alumnes, oferir el meu testimoni i aconsellar-los perquè aprofitin al màxim aquesta etapa de la seva formació.

Quan va descobrir la seva passió per la cuina?

Precisament m'hi va animar un company de classe... Als 20 anys jo era una mica bala perduda i un amic de l'escola, en Jordi Cardús, em va convèncer d'estudiar cuina. Ell havia de treballar al restaurant dels seus pares i s'havia apuntat a l'escola de Sant Pol. Em va fer veure que, no només m'agradava el bon menjar, sinó que la cuina m'emocionava.

Avui els xefs són estrelles i la cuina professional està de moda. Què diria a aquells que pensin de ser cuiners?

La cuina és molt més dura del que veiem a la televisió. Els aconsellaria que es preparin bé... El camí implica sacrifici, molta dedicació i disgustos. No és gens fàcil treballar quan els altres gaudeixen. Però, si hi ha passió, pots arribar allà on et proposis.

David Marimón

AMB 38 ANYS ÉS UNA DE LES VEUS MÉS IMPORTANTS SOBRE REALITAT AUGMENTADA I UN EXEMPLE D'EMPRENEDOR TECNOLÒGIC. VA ESTUDIAR A GARBI PERE VERGÉS D'ESPLUGUES DE QUART D'EGB A COU.

Els seus primers records a Garbí...

La campanya de caps de color (el meu era el blau), l'ou al niu que a vegades hi havia per dinar o quan vaig enfilem-me en una escala que em feia vertigen per penjar al sostre del menjador un cigne de paper gegant que representava la nostra promoció, Lohengrin.

Per què van escollir els seus pares l'Escola Garbí Pere Vergés?

El meu germà i jo, amb els fills d'unes quantes famílies més, vam deixar l'escola anterior per desavinences amb la nova etapa. La meva mare havia estat mestra i havia treballat sempre en projectes d'escola catalana. Garbí els va semblar el lloc adient per continuar en aquesta línia pedagògica.

Què és el que més li va sorprendre?

No tenia referències d'altres escoles per la meua edat però, en acabar, em sentia preparat i vaig estar-ho per uns estudis universitaris força exigents. Com a anècdota, em semblava màgic que l'escola tingués piscina pròpia.

Algun mestre especial?

Sóc molt dolent per recordar noms... El meu tutor de 7è, sobretot els de BUP i COU. Mestres com el Sr. Porres o el Sr. Sánchez no s'obliden fàcilment però, realment, crec que cada tutor i cada mestre és responsable d'un trosset de mi.

I algun racó?

La sala d'informàtica on apreníem el llenguatge de programació LOGO amb la seva tortuga o el jardí on em van posar el pseudònim de 'Chuck', que vaig arrossegar fins a BUP.

Com ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva passió per la tecnologia?

Segurament l'accés al llenguatge de programació i a una bona formació en ciències va influenciar molt la meua passió per la

tecnologia. Ara, amb la distància, crec que potser el més important va ser adquirir responsabilitats des de ben petits, com fer de mainaders o preparar en equip la campanya de cap de color. Estic molt orgullós d'haver crescut en una escola que potenciava, mitjançant els colors, una cosa tan senzilla com és la barreja de gèneres.

Creu que el món educatiu potencia prou les vocacions STEM (sigles en anglès de Ciència, Tecnologia, Enginyeria i Matemàtiques)?

El món tecnològic està canviant i cada vegada es necessiten més habilitats en gestió de projectes, treball en equip i creativitat. La divisió tradicional entre ciències socials i art, per una banda; i ciències naturals i exactes, per una altra, no és bona. Cal reforçar els llaços entre les diferents disciplines per aconseguir respecte per part dels companys amb els quals treballem. Tots som necessaris i empenyem plegats per aconseguir objectius comuns.

Quins consells donaria als estudiants que volen emprendre el seu propi projecte?

La vida de l'emprenedor s'associa normalment a risc. En realitat, el més dur no és gestionar el risc, sinó la perseverança. No es tracta de perseguir un somni com si es tractés d'un conte de sirenes, sinó d'actuar amb pragmatisme, passió i una energia pràcticament inesgotable.

Enginyer Superior de Telecomunicacions a la UPC, i doctor per l'École Polytechnique Fédérale de Lausanne (EPFL, Suïssa), David Marimon està considerat un veterà en el camp de la realitat augmentada amb més de 14 anys d'experiència. És el CEO i cofundador de Catchoom, una empresa privada amb finançament de capital risc, i primera *spin-off* de Telefónica R+D.

Abans havia estat *project manager* de l'equip Mobile Augmented Reality and Contextual Services a Telefónica R+D. També ha participat com a conferenciant a les principals fires tecnològiques d'arreu del món, com Consumer Electronics Show, Mobile World Congress i l'Augmented World Expo.

“El món tecnològic està canviant i cada vegada es necessiten més habilitats en gestió de projectes, treball en equip i creativitat”

VII Congrés Fundació Escoles Garbí

Al llarg del curs, a mode de Quadern de bitàcola o llibre de bord, hem pres nota de les experiències i avenços que hem fet amb el desplegament de Nausica.

Durant aquest VII Congrés els compartirem a través de les experiències presentades i d'una taula rodona on, en format de diàleg, els ponents mantindran conversa entre la neurociència i les teories de l'aprenentatge.

David Bueno i Torrens, Professor i investigador de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona, i autor de “Neurociència per a educadors”.

Antoni Zabala i Vidiella, Llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació, va cursar el programa de doctorat en Psicologia de l'Educació. És Patró de la Fundació Escoles Garbí, president i director pedagògic de l'IRIF i de l'editorial

Graó.

Comunicat de l'AEC; Agrupació Escolar Catalana

“Benvolguts i benvolgudes,

Aquests darrers mesos hem pogut observar com revifa un debat que intenta acumular justificacions per desacreditar l'escola concertada, sector al qual, com ja sabeu, pertany l'escola dels vostres fills. També hem estat testimonis de manifestacions que, en ocasions emmascaren, o directament contradiuen la realitat.

L'escola concertada (reflex del dret a triar l'educació que les famílies volen per als seus fills, i del dret a crear escoles i definir-ne el seu caràcter propi per part de la titularitat) recull i continua la llarga tradició de l'escola d'iniciativa social, tan arrelada a Catalunya i que tan bon servei ha aportat a alumnes i famílies de diversa condició i origen. El règim de concert educatiu, apropant-nos a una gratuïtat mai aconseguida, ha esdevingut l'expressió d'un dels drets fonamentals de què disposen les famílies: que els seus

fills rebin una educació d'acord amb les seves conviccions.

Hem de ser conscients, i s'està fent ben palès, que aquest model educatiu que recull la Llei d'Educació de Catalunya, aprovada al Parlament l'any 2009 per una àmplia majoria, està amenaçat. El discurs que s'ha instal·lat en diferents sectors del país no és gens favorable a l'escola concertada. Hem d'agrair el suport social i d'algunes forces polítiques que manifesten així el respecte al nostre marc de convivència, la defensa de la llibertat individual, dels drets fonamentals, llibertats i drets que han d'enorgullir qualsevol societat avançada i que és obligat mantenir i defensar enfront de propostes que pretenen limitar i coartar les llibertats, personals i socials, pròpies d'una societat democràtica de dret i que són reconegudes internacionalment.

En aquest context sociopolític som conscients que la força de l'escola concertada rau en la qualitat de la seva acció educativa i docent, en la feina diària que desenvolupen milers de docents i professionals que tenen cura dels infants i joves i de les famílies que hi confien i, sobretot, en l'educació que reben els centenars de milers d'alumnes que s'hi escolaritzen. Tot això no es pot diluir en un no res, com alguns pretenen, ignorant la realitat i la història. Seria profundament injust, el nostre país no s'ho mereix, ni s'ho pot permetre.

Hem volgut compartir amb vosaltres aquestes reflexions perquè considerem que el moment ho demana i perquè no descartem que en un futur, més o menys proper, necessitarem la vostra ajuda per fer present l'escola concertada i les famílies de l'escola concertada en el diàleg polític encetat. “

Cordialment,

Oriol Blancher i Pach – President de l'AEC

David Pellicer

Als 16 anys va començar a treballar a l'empresa familiar de fabricació d'ulleres, que acabaria refundant com a Etnia Barcelona. Avui, és una firma de referència arreu del món.

Com recorda els anys a l'Escola de Badalona?

Els meus pares buscaven un centre que reunís les condicions òptimes per al meu desenvolupament. Jo venia d'una escola petita, molt familiar i amb molt pocs recursos.

Què és el que més li va sorprendre?

Les dimensions de l'escola i les seves instal·lacions. També que estava molt neta i la quantitat d'alumnes que hi havia. I la disciplina. M'encantava jugar als escacs: crec que van ser decisius per a mi, van estructurar el meu pensament a nivell estratègic i van ensenyar-me a pensar mes enllà. Hi va haver mestres que van creure en mi i aquest és un valor clau per al desenvolupament de qualsevol nen: que creguin en ell i ho demostrin. Hi havia bona gent, gent amb valors.

Era conscient de la diferència d'estudiar a Garbí Pere Vergés en relació a altres centres?

La diferència era evident, encara que jo, erròniament, mai no vaig donar als estudis la importància que mereixen. Fins que no vaig posar-me a treballar, no vaig adonar-me de la importància que té el saber general.

Com creu que ha influenciat el projecte pedagògic de l'Escola en la seva vida personal i professional?

Vaig estudiar pocs anys a Garbí, però l'Escola m'ha aportat alguna cosa en cada etapa de la meva vida. Em va donar una altre visió de les persones, de les famílies i de l'educació. Jo mai no havia estudiat escacs o ètica com assignatures, i

van ser de gran valor.

Quina creu que ha estat la clau del seu èxit professional?

Destacaria la sort de tenir uns pares que m'han ajudat molt. Un moment clau va ser quan el negoci familiar va tancar i, quan tenia uns 16 anys, vaig bolcar-me a intentar recuperar-nos econòmicament. Començar de zero és el millor regal que hagi tingut mai. M'ha ensenyat que tot és possible, pas a pas, de manera autodidacta.

Creu que el món educatiu s'ha d'apropar més a la realitat del món professional?

A banda dels coneixements tècnics, que sempre hi ha temps d'aprendre, l'activitat professional es basa en aptituds que sí que s'haurien de desenvolupar millor a l'escola, mitjançant casos pràctics. Parlo de lideratge, seguretat en un mateix, xerrades en públic (expressió oral i corporal), competitivitat, ganes de fer coses i superar-se... També s'hauria de posar més atenció a explicar el perquè estudiem cada assignatura i transmetre què ens aportaran a les nostres vides un cop siguem adults.

Quins consells donaria a aquells estudiants que vegin el futur molt negre davant l'actual atur juvenil?

Els diria que no en facin un gra massa, que no estem en guerra i el futur pinta molt i molt bé. Jo no sóc millor que ningú, però sí que sóc pitjor que molts. I què? Per què tinc èxit? Perquè el busco! Tothom és capaç, no només de trobar feina, sinó de trobar-la d'allò que més li agrada fer. I es menteixen si diuen que no. Doncs aprèn una professió, treballa gratis, fes-te valer, i ja et pagaran i et valoraran. I tingues tenacitat, estratègia i creu sempre que és possible. Amb aquests tres ingredients, tot és possible. No hi cap altre secret, la resta és treballar, estudiar, provar i sempre millorar. Si estàs disposat a sacrificar-te, l'èxit és allà i no està reservat a uns pocs privilegiats, és de tots. Per què la majoria dels empresaris més rics (econòmicament) vénen de zero? Perquè tot és possible.